



Το περιοδικό antifa εκδίδεται κάθε δύο μήνες και ασχολείται με το ρατσισμό και το φασισμό στην Ελλάδα και διεθνώς.

Την αποκλειστική ευθύνη του περιοδικού την έχει η συντακτική του ομάδα (η οποία συμμετέχει ως τέτοια στις εκδόσεις antifa scripta).

Αυτό σημαίνει πως για ό,τι γράφεται ή παραλείπεται να γραφτεί αποκλειστικά υπεύθυνη είναι αυτή και μόνο αυτή.

Πέρα από την ανάλυση και την αντιπληροφόρηση το περιοδικό antifa υποστηρίζει ενεργά το αντιφασιστικό κίνημα. Έτσι η συντακτική του ομάδα συμμετέχει στην αντιφασιστική συνέλευση autonome antifa.

Αν με κάποιο τρόπο αυτά που διαβάζετε εδώ σας φαίνονται ενδιαφέροντα, η ηλεκτρονική μας θυρίδα σας περιμένει: antifascripta@yahoo.com



Οκτώβριος 2022

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΟΥ ΤΟΜΑΣ ΧΟΜΠΣ

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΜΠΑΜΠΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΝΟΜΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ

(Ακούγεται ring tone: *I fought the law and the law won*).

Antifa: Έλα Μπάμπη, τι κάνεις;

Μπάμπης ο Αυτόνομος: Ξέρω κι εγώ; Όλο και περισσότερο φοβάμαι να εγκαταλείψω το ευαγές τούτο ίδρυμα – τι να πω; Εδώ τουλάχιστον μας ταΐζουν.¹

- Εγώ στη θέση σου δεν θα ποντάριζα στο συσσίτιο. Στην κατοχή, όταν έφτασε ο κόμπος στο χτένι, άφηναν τους τροφίμους των ψυχιατρείων να πεθάνουν της πείνας και δήλωναν αιτία θανάτου καρδιακή προσβολή.

- Α ναι, ε; Λογικό κι αυτό – τώρα θα μπορούν να δηλώσουν κόβιντ. Κοίτα όμως, για άλλο σε πήρα. Διαβάζουμε μαζί με τη Μαρία το βιβλίο του Καφετζή...

- Μπα; Τη βγάλανε απ' το δωμάτιο με τα μαξιλαράκια;

- Ναι, αυτοί σταμάτησαν να απαιτούν να κάνει τεστ, αυτή σταμάτησε να τους δαγκώνει και τέλος πάντων τα βρήκανε. Τις προάλλες μου έλεγε κιόλας ότι έχει βαρεθεί να κάνει την τρελή για να την κρατάνε μέσα, και ότι άμα φύγω θέλει να έρθει μαζί μου.

- (Σκέφτεται ότι αυτοί μάλλον τα έχουν φτιάξει και συγκινείται) – δε λέει τίποτα.

- Λοιπόν, εεε, έλεγα για το βιβλίο του Καφετζή.² Που λές, θα μπορούσε να πει κανείς ότι ο κεντρικός πρωταγωνιστής είναι ένας αμερικάνος ιδιοκτήτης μπαρ κατά την ενεργειακή κρίση της δεκαετίας του '70. Αυτός ο τύπος έχει πέντε εργάτες και τους βάζει να δουλεύουν νύχτα μέρα. Μόλις όμως βγάλει τα λεφτά από τη δουλειά των εργατών του, έρχεται ο λογαριασμός του ρεύματος, τίγκα φουσκωμένος λόγω «ενεργειακής κρίσης», και τα λεφτά του καταλήγουν στην ενεργειακή εταιρεία. Ο τύπος κλαίει με μαύρο δάκρυ, τσαντίζεται, υποφέρει σαν «μικρός καπιταλιστικός Ιώβ». Την ίδια στιγμή, όμως, «αναγνωρίζει τη δράση μιας ανώτερης δύναμης, την εξουσία της οποίας δεν μπορεί να αρνηθεί. Η δύναμη τού κάνει κακό· κι όμως, αν ποτέ τον εγκατέλειπε, το μικροαφεντικό θα αφανιζόταν

αυτοστιγμεί. Πρέπει λοιπόν να πληρώνει τον ανάλογο φόρο υποτέλειας...».

- Αυτό το έχω μάθει απ' έξω: «Ας μην τον λυπόμαστε όμως· ίσως κιόλας να χαμογελά όποτε διαίσθάνεται το βάθος των σχεδίων του άγριου Θεού του. Κι ας είναι τελικά να τον συντρίψουν». Πού του κατέβηκε αυτό με τον Ιώβ, ποτέ μου δεν κατάλαβα.

- Ε, Έλληνας είναι, πιθανόν μικρός να υπέστη υποχρεωτικούς εκκλησιασμούς. Το θέμα όμως είναι ότι ο «Θεός» που κάνει όπα τον λογαριασμό του ρεύματος, είναι κατά τη γνώμη του Καφετζή... το Κεφάλαιο. Μια απρόσωπη μορφή κοινωνικής οργάνωσης. Κι έτσι, ενώ η ίδια η ροή της παρομοίωσης τον βάζει να αποκαλεί τον λογαριασμό του ρεύματος «φόρο», την τελευταία στιγμή κάνει πίσω και αρνείται να δει το κράτος ως συνειδητό οργανωτή του πράγματος. Αντίθετα, βουτάει κάτι τρελά από τον Τρίτο Τόμο του Κεφαλαίου και αρχίζει να λέει για «μεταφορά υπεραξίας από τους τομείς χαμηλής οργανικής σύνθεσης προς τους τομείς υψηλής οργανικής σύνθεσης» που... συμβαίνει αυτομάτως, λόγω των «νόμων του κεφαλαίου».

- Ντάξει, κανείς δεν είναι τέλειος. Μια φορά που το είχαμε συζητήσει, υποστήριζε ότι οι νόμοι του κεφαλαίου δουλεύουν «πίσω από την πλάτη» των εργατών και των καπιταλιστών. Είχε πει “behind their back” πέντε φορές σε μία πρόταση.

- Ακριβώς. Ο Καφετζής απλά αδυνατεί να δει το κράτος· λες και φοράει τίποτα ειδικά γυαλιά. Αλλά το πράγμα είναι γενικότερο. Κι ο Νέγκρι, την ίδια περίοδο, έβλεπε «ξεχαρβάλωμα του νόμου της αξίας», γιατί αδυνατούσε να αντιληφθεί ότι τα κράτη αντιμετώπιζαν την κρίση των '70s όπως και τη σημερινή, δηλαδή μέσω υποτίμησης του εθνικού νομίσματος και επιδομάτων του κώλου. Κατέληξε να υποστηρίζει ότι η εργατική τάξη θα πρέπει να «παλέψει» για αυτά τα επιδόματα, ενώ τα επιδόματα ήταν η κρατική στρατηγική για την καταστροφή της. Σκατά τα 'κανε.³ Τεσπά, θα μπορούσε να το πει κανείς και ασθένεια της αυτονομίας· την κουβαλάμε από τη μαρξιστική μας μήτρα, από τη



ΑΝΤΙ FA SPEA KING

φιλοδοξία του Μαρξ να νομίζει ότι θα προτείνει κρατική πολιτική ηγούμενος του προλεταριάτου.

- Καλά, αλλά νομίζω ότι από το «Σχεδόν Αόρατοι» και μετά, το έχουμε κάπως ξεπεράσει αυτό το ζητηματάκι.

- Γενικότερα, ανακαλύψαμε το κράτος όταν, εν τω μέσω της δεκαετίας της κρίσης, η παρουσία του έγινε τόσο αισθητή που έβγαζε μάτι. Πράγμα που μας φέρνει σε ένα σχόλιο και ένα ερώτημα. Πρώτα το σχόλιο: η καραντινοφάση μάς χάρισε μια ματιά στην αλήθεια αυτού του κόσμου, που τελικά είναι ο κόσμος του Τόμας Χομπς. Πέρα από εμάς όμως, η αδυναμία να δουν την κρατική στρατηγική είναι το βασικό κουσούρι που εμπόδισε διάφορους κατά τα άλλα αξιοπρεπείς συντρόφους να εντοπίσουν την πανδημία ως κρατική στρατηγική. Τα προφανή, ότι π.χ. καπιταλιστές βγάδουν φράγκα από τα εμβόλια, ή ότι εδώ ξετυλίγεται κάποιου είδους κρατικός ολοκληρωτισμός, δεν τους διέφυγαν. Τα ακόμη πιο προφανή όμως, ότι δηλαδή η υπόθεση πανδημία χρησιμοποιούνταν από κράτη σε διαρκή ανταγωνισμό μεταξύ τους, ότι η υγειονομική πειθαρχία είναι στρατιωτική πειθαρχία και προετοιμασία για πόλεμο, ότι ακόμη και οι φαρμακευτικές έχουν συγκεκριμένη εθνικότητα... ε, αυτά αδυνατούσαν να τα δουν. μάλλον γιατί φορούσαν τα γυαλιά του Καφετζή. Ξέρω κι εγώ; Αναλόγως και των εσωτερικών ισορροπιών...

- Κοίτα, έχω βαρεθεί να γκρινιάζουμε.

- Μπράβο σου. Καλό θα ήταν να σταματήσουμε να γκρινιάζουμε για την τύφλα των άλλων και να κοιτάξουμε τη δικιά μας. Στην περίπτωση μας, η πανδημία οδήγησε, θέλοντας και μη, σε επικίνδυνες ευκολίες της σκέψης. Η ούτως ή άλλως κατανοητή δυσφορία μας να μπλέξουμε με την περιπλοκότητα του διακρατικού ανταγωνισμού ενισχύθηκε από μια αίσθηση ότι «εντάξει, η πανδημία εξηγήθηκε επαρκώς». Το εορταστικό «άντε γαμήσου Χαρδαλιά», συνδυάστηκε με τον εφησυχασμό μπρος στην κατάντια των άλλων. Η ευφορία μας μπροστά στις προλεταριακές αντιδράσεις, μας βοήθησε να εθε-

λοτυφλούμε μπροστά στις εμφανείς κρατικές δυνατότητες. Το αποτέλεσμα ήταν ότι, ενώ με το μυαλό γνωρίζαμε ότι η επόμενη φάση του διακρατικού ανταγωνισμού έρχεται καλπάζοντας, για συναισθηματικούς λόγους, συμπεριφερόμασταν λες και αυτή η φάση δεν θα έρθει ποτέ. Ιδού όμως που κατέφτασε με βήμα ταχύ. Τα θέματα που η συγκυρία θέτει μπρος μας δεν είναι πια «υγειονομικά». Είναι τα παλιά κι αγαπημένα από τον 19ο αιώνα: η ενέργεια, δηλαδή η εκμετάλλευση της εργασίας. Η κρίση, δηλαδή η καπιταλιστική κρίση. Ο πόλεμος, δηλαδή ο διακρατικός ανταγωνισμός. Αυτά τα θέματα θα πρέπει να έρθουν ξανά στο επίκεντρο των συζητήσεών μας. Πρέπει να τα ξαναθυμηθούμε, σαν να είναι ξανά το 2010.

- Μάλιστα, ευχαριστούμε για την παραγγελία. Κάτι είπες και για ένα ερώτημα...

- Ναι, ευχαριστώ για την πάσα. Το ερώτημα είναι συλλογικό, ιστορικό και ωφέλιμο. Έχει δύο σκέλη. Πρώτο σκέλος: πώς ξεφορτωθήκαμε τα γυαλιά του Καφετζή και μάθαμε να βλέπουμε το κράτος; Δεύτερο σκέλος: Γιατί έχουμε γίνει έτσι; Δηλαδή πώς σχετίζεται ο τρόπος οργάνωσής μας με αυτά που λέμε; Εν ολίγοις νομίζω ότι θα πρέπει να στραφούμε στην ιστορία μας. Από τη μια, γιατί η ιστορία μας εξελίχθηκε παράλληλα με την ιστορία του ελληνικού καπιταλισμού και του τέταρτου παγκοσμίου πολέμου, οπότε θα θυμηθούμε διάφορα που ξεχάσαμε καθώς η κεφαλαία μας πήγαινε κούνια μπέλα απ' τις καραντινοσφαλιάρες. Από την άλλη, γιατί μια κάποια αυτογνωσία αποτελεί προϋπόθεση κάθε μελλοντικού σχεδιασμού. Στην περίπτωση μας όμως δεν υπάρχει αυτογνωσία που να μην είναι συλλογική. Πρέπει να ξέρουμε τι είμαστε και να ξέρουμε όλες το ίδιο.

- Κατάλαβα. Όταν έρθει η επόμενη φάση να ξέρουμε που πατάμε.

- Ναι. Επίσης να πάψουμε να εθελοτυφλούμε και να το πάρουμε απόφαση: Οι καιροί μας είναι καιροί που οι φρικτότερες δυνατές προβλέψεις επαληθεύονται με σιγουριά. Και είμαστε από αυτούς που

έχουν κάνει τις χειρότερες.

- Καλά, θα δούμε. Να σου πω και κάτι;

- Τι;

- Δεν τον λένε Καφετζή. Τον λένε Καφέντζις.

- Τι να σου πω φίλε, παλιά στα Εξάρχεια δεν ξέραμε καλά αγγλικά. Μοιάζει σαν η τεχνική όψη του ευρύτερου επαρχιωτισμού μας, αλλά δεν είναι: ο επαρχιωτισμός είναι νοητική κατάσταση, απολύτως εφικτή ακόμη και όταν ξέρεις δέκα γλώσσες. Μη μου πεις πάντως ότι δεν θα αρχίσετε να ψαχουλεύετε την ιστορία μας από τη δεκαετία του '80, ε;.

- Καλά θα δούμε, είπα! Αράξεις με το συσσίτιο και έχεις και απαιτήσεις... Τι τρώτε σήμερα;

- Φασόλια. Ο Μιχάλης (Psych MD) υποστηρίζει τη μεσογειακή διατροφή. Δεν παθαίνεις, λέει, καρκίνο.

- Και πού το ξέρει;

- Το διάβασε στο *Γαστρονόμο της Καθημερινής*. Έχεις διαβάσει; Εντελώς εμπόλεμο έντυπο (...).

--- Τέλος της απομαγνητοφώνησης---

1. Όπως γνωρίζουν οι παλαιοί αναγνώστες μας, ο Μπάμπης Παπαχριστοδουλόπουλος, γνωστός και ως Μπάμπης ο Αυτόνομος, παραμένει έγκλειστος στο ΨΝΑ Δαφνί από τον χειμώνα του 2019. Λόγω παρεξήγησης.

2. Εννοεί το ομώνυμο πρώτο κείμενο στο George Caf-fentzis, *Η εργασία, η ενέργεια, η κρίση και το τέλος του κόσμου: Σκέψεις για την εργασία, την τεχνολογία και την καπιταλιστική κρίση (1980-2000)*, Αρχείο 71, 2012. Η συζήτηση αφορά τη σελ. 75.

3. Αναφέρεται στο Αντόνιο Νέγκρι, «Κυριαρχία και Σαμποτάζ», στο Α. Νέγκρι και Φ. Γκουατταρί, *Από το κόκκινο στο πράσινο*, Κομμούνια, 1986 (Α' εκδ. 1977), σελ. 53-60.